

BRANDKÄRSTIDSKRIFT

N:r 7
September

Organ för Svenska Brandkärernas Riksförbund.
Redaktion: Styrmansg. 1, Stockholm. Tel. 606308. Postg. 4870.
Redaktör och utgivare: Kapten Erik Gillner.

1934
16 årgången

Ett lämpligt brandalarmsystem för mindre samhällen.

När ett samhälle skall organisera en brandkår blir alltid frågan aktuell, huru brandmännen på lämpligaste sätt skola alarmeras. Denna fråga är för en brandkår av stor betydelse, då eldsläckningens lyckliga genomförande är i hög grad beroende på huru snart efter eldens upptäckt eldsläckningsarbetet kan påbörjas.

För att möjliggöra även för mindre samhällen att anskaffa ett effektivt brandalarmsystem har L. M. Ericsson konstruerat ett dylikt vilket förutom det, att det besitter de stora systemens fördelar, ställer sig i anläggningskostnad väsentligt billigare, då en stor och dyrbar centralanordning ej erfordras.

De större systemen kräva för centralapparatusens övervakning ständig vakt på stationen, vilket givetvis är förenat med kostnader för samhället och hava många mindre sam-

hällen just med tanke härpå av kostnadsskäl måst avstå från en modern anläggningsinförande.

Den väsentligaste fördelen med det av L. M. Ericsson framkonstruerade induktobrandalarmsystemet är, att någon som helst bevakning ej erfordras, då alarmsignalen omedelbart från brandskäpen utgår direkt till samtliga inkopplade alarmluckor.

När man talar med brandmän får man ibland höra det påståendet, att en brandalarmanläggning numera ej har någon som helst mission att fylla. Telefonen är mycket utbredd och anlitas i flertalet fall vid alarmering.

För det första får man nog anse, att uppgifter på antalet eldsvådealarmer från brandskap, som framgå av resp. brandkårers statistik, i viss mån är missvisande. Man bör komma ihåg, att anslag finnes

både på brandskåp och i husens trappuppgångar, att skorstenseld ej får alarmeras från brandskåp. Alarm för skorstenseld införes i statistiken många gånger under beteckningen alarm. För att få fullt rättvisa siffror måste man alltså från i statistiken intagna alarmer per telefon frändraga de alarmer, som avsett skorstenseld. Gör man på detta sätt, vilket borde vara det riktiga, skall man märka, att siffrorna komma att ligga väsentligt förmånligare till för brandskåps-alarmer.

För det andra är det en del faktorer, som spela in, av vilka jag dock i det följande endast vill uppehålla mig vid den, som avser skåpens placering och utmärkning. Jag kommer att återkomma till denna fråga i slutet av föredraget.

Vilka fordringar böra uppställas på en brandalarmanläggning?

N:o 1: Hög grad av driftsäkerhet även vid komplicerade ledningsfel.

N:o 2: Anläggningen skall vara så planerad och skåpen så placerade, att desamma lätt kunna uppäckas även på avstånd.

N:o 3: Systemet får ej vara komplicerat och måste vara lättskött samt kräva ringa underhåll.

N:o 4: Falsa alarmsignaler få ej kunna uppstå.

N:o 5: Uppträdande linjefel måste automatiskt signaleras och få ej sätta anläggningen ur funktion.

N:o 6: Anläggningen skall kunna skötas av ej fackutbildad personal.

N:o 7: Signalerna som avgivas från brandskåpen skola vara tydliga och lättfattliga.

N:o 8. Sättet för alarmsignals avgivande från brandskåpen skall vara det enklast möjliga.

N:o 9: Alla instrument och apparater skola vara väl skyddade mot atmosfäriska urladdningar och mot starkström.

Fig. 1. Brandskåp.

N:o 10. De för brandsignalsystemet erforderliga batterierna få under sitt arbete ej användas för andra ändamål och användandet av belysningsström får ej förekomma annat än i undantagsfall.

N:o 11: Ett sådant system bör väljas, som utan att giva efter för ovan uppställda krav medger anskaffandet för ett visst samhälle av en så effektiv alarmanläggning som möjligt till ett överkomligt pris, d v. s. ett lämpligt system skall väljas för varje särskilt fall.

I det följande kommer att behandlas ett brandalarmsystem, "induktorsystemet", som är speciellt konstruerat för mindre samhällen och som skiljer sig från de övriga brandalarmsystemen i huvudsak däri att någon ständigt vakt ej erfordras vid centralen, vilket vid mindre brandkåper är av en avgörande betydelse.

En induktorbrandalarmanläggning i sitt enklaste utförande består av induktorbrandskåp och alarmklockor. Som strömkälla för anläggningen användes de i brandskåpen inbyggda induktorerna, vilka träda i funktion när alarmering utföres från skåpet. Någon som helst annan strömkälla för anläggningen förekommer icke, varför man är helt oberoende av batterier eller andra kraftkällor. Samtliga brandskåp och alarmklockor i

en anläggning inkopplas i serie i en enkeltrådig ledningsslinga.

Brandskåpens induktorer äro antingen försedda med 5 magneter eller 8 magneter beroende på det antal alarmklockor, som max. komma ifråga för anläggningen. Brandskåp med 5 magneters induktorer kunna ringa upp till 20 st. inkopplade alarmklockor samtidigt under det att brandskåp med 8 magneters induktorer kunna ringa upp till 35 st. klockor.

Vid alarmering från ett brandskåp förbindes induktorns lindning automatiskt dels med ledningsslingan, i vilken alarmklockorna äro inkopplade och dels med brandskåpets jordledning. För att skydda induktorbrandskåpets lindning mot atmosfäriska urladdningar är ledningsslingan, när skåpet ej är i

funktion, genom en fjädergrupp helt skild från induktorns lindning. Någon risk finnes alltså ej att vid en åskurladdning induktorn på något sätt kan skadas. Vid alarmering från ett induktorbrandskåp vid hel ledningsslinga passerar den i induktorn alstrade växelströmmen, vilken har ett periodtal av c:a 16 perioder per sekund, genom samtliga alarmklockor. Alarmklockorna signalera så länge som induktorveven kringvrides.

Då det är synnerligen lämpligt med brandskåp, som avgiva ortsbestämmande signaler, har för detta ändamål på en axel i induktorn monterats en kamskiva, försedd med upphöjningar eller tänder, vilka påverka en fjädergrupp inkopplad i ledningsslingan. När induktorveven kringvrides med normal

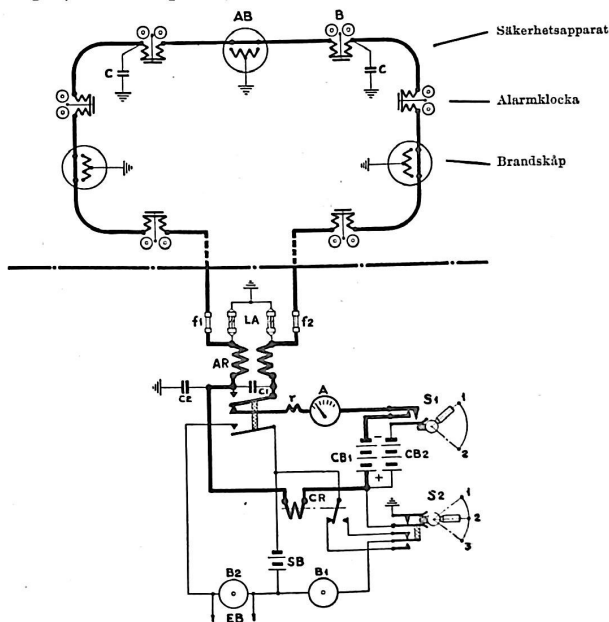

Fig. 2. Principchema för induktorbrandalarmanläggning.

hastighet åstadkommer fjädergruppen på grund av inverkan från tänderna på trissan slutningar och brytningar av strömbanan, varigenom alarmklockorna ringa med vissa uppehåll. Genom att på ett lämpligt sätt utföra dessa inskränningar kunna klockorna fås att ringa med vissa mycket tydliga textkombinationer angivande det alarmerande skåpets nummer. Ett induktorbrandskåp har t. ex. tre stycken upphöjningar (kammrar) på signaturtrissan, varigenom kontakten i brandskåpet slutes tre gånger på en viss tidsenhet och alarmklockorna komma att ringa 3 signaler tätt på varandra, vilka upprepas med jämna mellanrum. Signalupprepningen sker hela tiden automatiskt så länge induktorveven kringvrides.

Själva induktorn är monterad på en fästplåt, som är insatt i en rödlackerad gjutjärnsstomma, vilken fastskruvas på väggen. Gjutjärnsstommen täckes av ett lock försett med en glasskiva, bakom vilken induktorveven är synlig. När glasrutan sönderslås påverkas induktorvevens handtag genom en fjäderanordning, så att detsamma kommer att skjutas fram framför glasrutan, varigenom man bekvämt kan veva, utan att riskera att skada fingrarna på kvarsittande glasbitar.

Brandskåpen förses med inledningsrör och jordledningsrör, som skydd för tilledningen till skåpen.

De alarmklockor, som vanligen komma till användning äro polariserande växelströmsklockor med 2 st. toppklanger (skalmejklangar). Toppklangerarna hava valts med hänsyn till att dessa klanger lämna ett kraftigare ljud än klockor med skällklanger. Dessutom skiljer sig ljudet från dessa klockor väsentligt från ljudet från vanliga med skällklanger försedda telefonklockor, vilket är till fördel, då man ej

behöver befara, att någon förväxling kan äga rum.

Klockorna, som äro utförda för seriekoppling, hava ett likströmsmotstånd om 20 ohm.

Däriigenom att klockornas motstånd valts så lågt kan lindningen i klockorna utföras med relativt grov tråd, varigenom risken för sönderbränning vid åkslag avsevärt förminskas, vilket även i praktiken visat sig vara fallet.

Betr. placeringen av alarmklockorna bör denna ju givetvis vara sådan, att signalen lätt kan uppfattas. Det har visat sig att i regel ett betydligt kraftigare ljud erhålles om alarmklockorna kunna placeras på träväggar än på tegelväggar. Detta har sin förklaring däri, att en på en trävägg monterad klocka genom träväggen erhåller en god resonansbotten, vilken bidrager till att klockan lämnar ett kraftigare ljud.

Man bör om möjligt undvika att placera alarmklockor i kök, då det visat sig, att kraftig fettbeläggning på grund av matlagningen gärna avsätter sig på klangarna och kläppen, vilket medför att ljudet härigenom dämpas.

För att möjliggöra alarmering av en del av de inkopplade alarmklockorna även vid ett avbrott på ledningsnätet, inkopplas på vissa platser s. k. säkerhetsapparater, vilka jordförbindas och anslutas till ledningsslingan. Dessa säkerhetsapparater bestå av en kondensator jämte vakuumsäckledare och spetsåskledare, monterade i en svartlackerad plåthuv. I normala fall vid alarmering vid hel ledningsslinga spela dessa kondensatorer ingen roll, men vid ett avbrott på ledningsslingan passerar strömmen från induktorns jordledning genom slingan och de alarmklockor, som ligga mellan brandskåpet och säkerhetsapparatus kondensator och till jord och åter till skåpet. På detta sätt

erhålles en eller flera slutna ledningskretsar, varigenom ett stort antal alarmklockor kunna påringas. För alarmering vid avledning på ledningsnätet behövs ej vidtagas några särskilda anordningar, då strömmen från induktorn söker sig väg genom bägge ledningsbranscherna till jordstället och åter till induktorn.

Av vad som nu visats framgår, att anläggningen även vid olika fel på ledningsnätet är mycket effektiv och tillåter alarmsignalers framförande. Detta gäller dock endast vid ett avbrott, en avledning eller dessa bägge fel samtidigt. I den mån som mera komplicerade ledningsfel uppstå och det ena felet många gånger följes av ett ytterligare fel, kan det naturligtvis inträffa, att anläggningen förr eller senare blir försatt ur funktion, detta emedan ett inträffat fel ej fått tillfälle att avhjälpas innan ytterligare fel uppstått.

För att gardera sig mot denna olägenhet och för att erhålla en anordning, som tillkännagiver när fel uppstå på ledningsnätet, inkopplas på lämplig plats i ledningsnätet en centralapparat. Denna centralapparats enda funktion är att automatiskt signalera vid fel på ledningsnätet.

Centralapparaten, vars anordningar äro monterade i en trästomme, har som viktigaste beståndsdel ett vilströmsrelä. Led-

nings slingan, i vilken brandskåp och klockor äro inkopplade, uppklippes på lämpligt ställe och de bägge ledningsändarna anslutas till centralapparaten på sådant sätt att det nämnda vilströmsreläet kommer att ligga i serie med lednings slingan och ett till centralapparaten anslutet vilströmsbatteri. I normala fall genomflytes vilströmsreläet av en svag kontrollström på ungefär 5 m. a. och reläet hålles attraherat.

Vid ett avbrott på ledningsnätet brytes vilströmmen, reläet släpper sitt ankare och påverkar en kontakt, som sätter den på centralapparaten befintliga felsignalklockan i funktion. Härigenom erhålles signal omedelbart ett avbrott uppträder på ledningsnätet. Genom en omkopplare på centralapparaten kan felsignalklockan bringas till tystnad.

Så snart felet avhjälpes på ledningsnätet ringer felsignalklockan ånyo och omkopplaren omställs i normalläge, varefter anläggningen är i normal drift.

Genom det sätt på vilket centralapparats vilströmsrelä är inkopplat erhålles även vid en avledning på ledningsnätet en liknande signal på felsignalklockan och den nämnda omkopplaren omställs i det läge, som motsvarar avledningsfel och felsignalklockan tystnar. När avledningen avhjälpes sker inkoppling på centralapparaten genom att omkopplaren ställs tillbaka i normalläge. Någon särskild signal erhålles ej på centralapparaten, när felet avhjälpes. Detta är gjort med avsikt för att undvika att upprepade signaler erhålles på centralapparaten om en ledning vid bläsväder ligger och slår mot något plättak, så att avledning emellanåt erhålles. Om i ett sådant fall avledningsomkopplaren avställts för avledning skulle signal erhålles varje gång som ledningen släpper kontakten med platta-

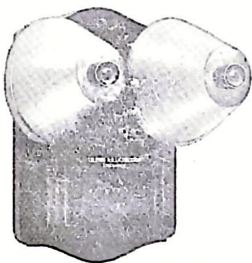

Fig. 3. Alarmklocka.

ket och detta skulle verka i hög grad irriterande.

Centralapparaten är även försedd med milliampermeter som kontroll på vilströmsstyrkan samt en alarmklocka, som ringer vid alarmering från brandskåp.

För centralapparatens drift användes dels ett vilströmsbatteri och ett signalbatteri, som lämnar strömmen till alarm- och felsignalklockan. Vilströmsbatteriet består av 2 st. 8—10 V torrelementbatterier, vilka genom en batteriomkopplare växelvis hållas inkopplade till anläggningen. Därigenom att man var eller varannan dag skiftar torrelementbatterierna bliva deras livslängd avsevärd mycket längre än om det ena batteriet oavbrutet skulle stå inkopplat. Livslängden på batterierna kan sättas till c:a 2 år.

De för anläggningen erforderliga torrelementbatterierna böra placeras i särskilt batteriskåp i centralapparatens närhet. Batteriskåpet skall hållas låst och nyckeln innehavas av brandchefen och bör tillses att batterierna ej användas för annat ändamål än varför de äro avsedda.

Som ledningsnät för induktorbrandalarmanläggningen användes lämpligen isolerad brandtelegtraftråd, som utan tvekan är det bästa ledningsmateriel man kan välja. På en brandalarmanläggning, där nätet uppbyggs med isolerad brandtelegtraftråd inträffar ytterst sällan fel och anläggningen erhåller ett stabilt utförande under förutsättning att monteraget utföres på ett betryggande sätt. Underhållskostnaderna för nätet bliva härigenom mycket små. Det finns intet hinder för att ledningsnätet utföres med blanktråd, men blir då risken mycket större att fel uppträda på ledningsnätet. Man har mycket större fördelar av, att redan när anläggningen utföres kostar på en del mera för att få monteraget utfört på ett förstklassigt sätt, ty

man slipper då i fortsättningen ifrån en mängd fel villkas avhjälpande kostar pengar och som dessutom verka irriterande och minskar anläggningens driftsäkerhet.

Beträffande placeringen av de olika i en induktorbrandalarmanläggning ingående apparaterna bör följande beaktas. Brandskåpen skola givetvis placeras så, att de lätt kunna upptäckas. Brandskåp böra framförallt placeras på större allmänna platser, vid genomfartsvägar och framförallt bör tillses, att placeringen blir i gatukorsningar på sådant sätt, att skåpet tydligt kan synas i de bägge varandra korsande gatornas längdriktning. Härigenom blir det mycket lättare för den person, som vid en eldsvåda skall alarmera brandkåren och som ej är så hemma i samhället, att han känner till platserna för varje brandskåp, att snabbt leta sig fram till ett.

För att än mer markera skåpens läge är det lämpligt att i skåpets omedelbara närhet uppsätta en röd belysningsarmatur. Lämpligen uppspannes armaturen på en bärlina tvärs över det gatukryss invid vilket brandskåpet är beläget. Brandskåpsbelysningen kan mycket väl anslutas till samma ledningsnät, som användes för gatubelysningen, varigenom tändning och släckning sker i samband med tändningen och släckningen av gatubelysningen. På vissa platser ansluter man brandskåpsbelysningen till den i gatan befintliga ledningsservisen på sådant sätt att lamporna dygnet om förbliva brinnande. Genom att välja lämpliga lampor kan strömkostnaden hållas nere och någon större utgift för detta arrangemang behöver det ej bliva tal om.

Skåpen böra ej placeras alltför glest i ett samhälle, men man får givetvis taga hänsyn till att kostnaden för anläggningen ej blir allt för stor. Som en vanlig norm brukar man för städer och mera tät bebyggda samhällen räkna med en

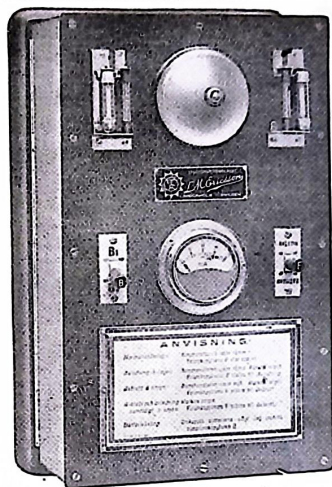

Fig. 4. Centralapparat.

sådan placering att man ej har längre från någon plats till ett brandskåp än 150 m. Detta avstånd kan naturligtvis utökas speciellt i det fall att bebyggelsen är gles. Finnas på platsen speciellt farliga industrier böra dessa givetvis åläggas att förse med brandskåp, då en snabb brandalarmering från en dylik industri är av vital betydelse.

Beträffande placeringen av brandskåpen kan även tilläggas att skåpen givetvis böra placeras utesfater gatan och ej som man vid många tillfällen får se, att skåpen dragits in och placerats vid husväggar på byggnader, som ligga ett 5- eller 10-tal meter ifrån gatan. Detta är synnerligen olämpligt och det finns fall, där man kan befinna sig på bara några meters avstånd från skåpet men ej kunnat upptäcka desamma på grund av ogynnsam placering. Det är synnerligen lämpligt att placera brandskåpen på befintliga gatubelysningsstolpar eller telefonstolpar, då de härigenom bli väsentligt bättre synliga än om de placeras på husväggarna. Be-

träffande alarmklockornas placering är intet särskilt att nämna med undantag för att alarmklockor även böra placeras på brandmännens arbetsplatser. Ävenså bör man givetvis se till, att alarmklockor placeras hos sådana brandmän, som ej för ofta byta bostäder, då detta givetvis kommer att inverka oförmånligt på underhållskostnaden för anläggningen.

Centralapparaten placeras lämpligen i brandchefens bostad så att brandchefen har möjlighet att övervaka när ett fel inträffar och tillse, att detsamma fort blir avhjälpt. Invid centralapparaten placeras lämpligen en journal, där anteckningar göras vid de tillfällen, då fel inträffa och då desamma avhjälpts.

Oaktat att brandskåp uppsätts på olika ställen i samhället kan man dock räkna med att ett visst antal eldsvådor anmäles per telefon. För att i sådant fall göra alarmeringen av brandmanskapat snabbare, är det lämpligt att uppsätta ett brandskåp på telefonstationen invid telefonisten. Ett dylikt brandskåp kan antingen utföras såsom en vanlig handinduktor, monterad i en låda, vilken uppsättes på en konsoll invid växelbordet, eller ännu lämpligare och vilket sätt torde föredragas av telegrafverket, att ett motordrivet alarmaggregat placeras på lämplig plats invid växelbordet, och att strömbrytaren för alarmaggregatets inkoppling placeras lätt åtkomligt för telefonisten. Telefonisten har, då eldsvådetillbud anmäles per telefon, endast att tillslå strömbrytaren, varefter alarmering automatiskt äger rum. Samtidigt som alarmklockan hos brandchefen ringer, sätter sig brandchefen per telefon i förbindelse med telefonisten och får då utav henne reda på platsen för eldsvådan. Genom ett dylikt förfaringsätt sparas tid och den tidsfördröjning, som annars skulle bli nödvändig, om telefonisten först per

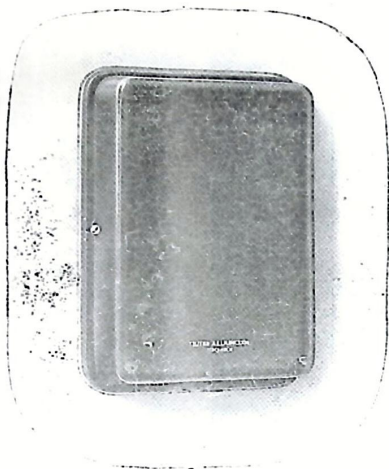

Fig. 5. Säkerhetsapparat.

telefon skulle sätta sig i förbindelse med brandchefen och meddela honom eldsvådans läge samt brandchefen därefter skulle behöva uppsöka ett brandskåp för alarmsignals avgivande, undvikas. I telefonistens instruktion bör naturligtvis finnas intaget att vid eldsvådeanmälan från område, där samhället ej är skyldig att bidra med eldsläckning, alarmeringen ej äger rum utan att i sådant fall uppringning sker per telefon till brandchefen, som får avgöra ifall utryckning skall äga rum eller ej. Att telefonstationen under vissa tider av dygnet kanske är stängd har ingenting att betyda, då vid sådana tillfällen allmänheten och invånarna i samhället äro inställda på att alarmering måste ske från brandskåp.

I det fall att vid en anläggning relativt stort antal brandskåp komma ifråga, är det synnerligen lämpligt att komplettera den hos brandchefen uppsatta centralapparaten med en telegrafapparat, vilken vid

alarmering automatiskt nedskriver det alarmerande brandskåpets nummer.

För mycket små samhällen är det ej alltid nödvändigt att medräkna centralapparaten, utan kan brandalarmanläggningen utföras enbart med induktorbrandskåp, alarmklockor och säkerhetsapparater. Anläggningen blir härigenom avsevärt billigare, samtidigt som den möjligheten ändock finnes, att i en framtid utan någon svårighet kunna ansluta en centralapparat.

Firman L. M. Ericsson håller f. n. på att konstruera ett nytt induktorbrandskåp, som ersättning för den typ som tidigare använts. Denna under nykonstruktion varande typ har bl. a. den fördelen, att dimensionerna äro mindre samtidigt som de tekniska anordningarna för övrigt innebära väsentliga förbättringar. Ävenså kan meddelas, att priset för det under nykonstruktion varande skåpet antagligen kommer att bliva avsevärt lägre än prisen på de nuvarande

induktorbrandskåpen, vilka kosta kr. 200:— per styck. Det nya induktorbrandskåpet torde kunna försäljas till ett pris av kr. 125:— per styck och äro ändock försedda med codesignalanordningar. Dessa billigare skåp äro dock endast försedda med 5-magnetensinduktorer och kunna ringa upp till 20 st. alarmklockor. Det är därför lämpligt, att i den mån det låter sig göra begränsa antalet alarmklockor till 20 st. i en anläggning. I annat fall måste större induktorer med 8 magneter användas och betinga

dessa brandskåp ett pris av Kr. 215:— per styck, vilket gör att anläggningen i sådant fall kommer att väsentligt fördyras.

Beträffande ledningsnätets utförande bör kanske anmärkas, att ledningsnätet kan utföras för en relativt låg kostnad i det fall att ledningarna kunna uppläggas på isolatorer, fastsatta på isolatorkrok efter befintliga belysnings- och telefonstolpar. Tillstånd för ledningarnas framdragande på detta sätt måste givetvis anskaffas från fall till fall.

G. Bergh.

RIKSFÖRBUNDET.

PROTOKOLL fört vid ordinarie årsmöte med medlemmar av Svenska Brandkärernas Riksförbund i Örebro den 9. och 10. juni 1934.

Närvarande: Av Centralstyrelsen landshövdingarna N. Edén, och W. Murray, direktörerna P. Tollin och G. Bylund, överstelöjtnant R. Stridbeck och rektor G. Eliasson samt suppleanterna ryttmästare A. Haeggström och kapten F. Kylberg. Av brandkonsulenterna 16 stycken. Ombud för länsförbund och kårer. Dessutom representanter för anslagsgivande försäkringsbolag och personliga medlemmar.

Till mötets offentliga del infunno sig en del inbjudna så att samtliga deltagare uppgingo till i runt tal 250 personer.

§ 1.

Riksförbundets ordförande hälsade de närvarande välkomna.

§ 2.

Beslöts att telegram skulle sändas till Svenska Brandskyddsföreningen samt till Brandskydds-

föreningen i Finland från vilken förening telegram till årsmötet ankommit.

§ 3.

Utsågos direktörerna G. Bylund och K. H. Modéen att jämte ordföranden justera mötets protokoll.

§ 4.

Centralstyrelsens redogörelse ö-
ver verksamheten 1933 hade genom
införande i tidskriften tidigare un-
derställt medlemmarna, varför an-
sågs obehövt uppläsa densamma.
Redogörelsen lades med godkän-
nande till handlingarna.

§ 5.

Revisionsberättelsen för kalen-
deråret 1933 upplästes och lades
till handlingarna.

Ansvarsfrihet beviljades styrel-
sen.

§ 6.

Herr ordföranden höll ett min-
nestal över avlidne styrelseledamö-
ten, häradsskrivare A. Hwasser
och erinrade därvid om hans mång-
åriga gagnarika arbete i förbun-
dets tjänst.

§ 7.

Omvaldes till ledamöter i styrel-
sen herrar W. Murray, R. Strid-
beck och G. Eliasson samt nyval-
des efter häradsskrivare A. Hwas-
ser, häradsskrivare S. Gottliebs-
son, Falun.

Till suppleanter nyvaldes herrar
N. Grönvall, Göteborg och O. Clar-
holm, Västerås.

§ 8.

Till revisor omvaldes godsförval-
tare Fr. Larsson, Cristinehof, Lö-
vestad och nyvaldes direktör K. H.
Modén, Uppsala. Till revisorssup-
pleant omvaldes herr H. Adrian, Os-
by och nyvaldes Kamrer G. Hed-
man, Gävle.

§ 9.

Medlemsavgiften, fem kronor för
enskild medlem och tio kronor för
brandkår eller kommun, skulle bi-
behållas under år 1935.

§ 10.

Den offentliga delen av förbunds-
mötet, till vilket inbjudan utgått

till representanter för Örebro stad
m. fl., öppnades därefter av ordför-
randen, landshövding N. Edén med
följande anförande:

Mina herrar.

Då Svenska Brandkärernas Riks-
förbund håller sina årsmöten, brukar
Riksförbundet söka förlägga
dessa sammankomster till skilda
delar av landet i syfte att där kom-
ma i beröring med de olika byg-
dernas resp. länens brandkärer
och för brandväsendet intressera-
de, dels för att själv få lära av
dem, dels för att möjligen också
giva impulser till fortsatt verk-
samhet i vederbörande trakt. På
detta sätt ha vi under de år jag
haft äran att vara med hållit våra
årsmöten i Jönköping och Linkö-
ping för att lära känna dessa läns
brandkårsförbund, i Kristianstad
för hela det stora skånska brand-
väsendet, i Södertälje för Stock-
holms län, i Västerås för Väst-
manlands län och i fjol i Uppsala
för Uppsala län. Och nu äro vi
här i Örebro.

Jag ber att få uttala Riksför-
bundets stora glädje över att få
komma till Eder i detta län, över
att få vara samlade i denna stor-
artade sal, där vi ju sitta och hål-
la konferens, som om vi vore en
vida förnämligare sammanslutning
än vi våga göra anspråk på att
vara, och där vi ha fått möta en
så talrik och representativ för-
samling, representanter icke en-
dast för de uppgifter som Brand-
kärernas Riksförbund är avsett att
tjäna, utan även för statliga och
kommunala myndigheter. Jag har
redan vid vårt slutna årsmöte haft
äran att framföra vår tacksamhet
och vår vördsamma hälsning till
länets hövding, som var tillstädes
även då. Jag riktar nu också en
liknande välkomsthälsning till de
övrige representanterna för myn-
digheterna, som ha velat komma
hit, drätselkammarens ordförande

och icke minst ordföranden för det brandstodsbolag, som betyder så mycket för detta länsförbund. Framför allt gläder det mig emellertid, att så många av de olika byggnads-, kommunernas och samhällenas representanter ha kommit hit, som fallet tydligen är. Jag vågar draga den slutsatsen, då jag ser denna talrika församling.

Då vi börja den offentliga delen av vårt årsmöte, bruka några ord sägas ifrån ordförandeplatsen med anknytning till vad som är att anteckna från det gångna verksamhetsåret, med observationer angående de problem som vi ha framför oss, och om därtill gives anledning även förhoppningar och önskemål för framtiden uttryckas.

Det verksamhetsår som nu har gått har i likhet med de närmast föregående kännetecknats av en synnerligen glädjande utveckling.

Brandkärernas Riksförbund har upphörligen fått tillskott genom anslutning av nya kårer, så att vi nu äro uppe i ett antal av omkring 825. Det är en vacker siffra ur alla synpunkter, allra mest kanske om man jämför den med den siffran, som ansågs vara den största vi kunde hoppas på, då förbundet reorganiserades för 7 år sedan — man trodde sig då icke kunna räkna med mer än 400. Denna ständigt växande tillslutning av kårer har också motsvarats av en fortgående organisation av de provinsiella enheter, som vi måste försöka att föra tillsammans för att kunna åstadkomma den rätta sammanhållningen, överblicken och inspektionen. Länsförbund voro vid föregående års slut bildade i 16 län. Sedan dess har tillkommit ytterligare ett länsförbund — det gör 17 — och i närvarande stund är det följaktligen icke mer än 7 av Sveriges län, som icke ha nått fram till en sådan länsorganisation. Vi ha för övrigt förhoppning om att åtminstone något av dessa

län snart skall vara färdigt med sin förbundsorganisation, och vi veta, att i ytterligare ett län sammanhållning är vunnen, om också icke organisation kommit till stånd.

Denna fortgående upporganisation av de provinsiella förbunden har motsvarats av uttryck för det förtroende, som Riksförbundets praktiskt verksamma funktionärer ha lyckats förvärva sig på många sätt. Förfrågningar från statliga och kommunala myndigheter, även sådana som äro förlagda i trakter där förbundet ännu icke fått nyss nämnda länsorganisation till stånd, ha avsevärt ökat. Och även från statsmakternas sida ha vi under den senaste tiden fått ett nytt och kärkommet bevis för att den verksamhet vi bedriva röner den uppskattning, som vi tro att den förtjänar. Vi ha nämligen lyckats att i år genom en motion i riksdagen på nytt få fram det visserligen blygsamma, men dock anslag, som vi hade några år men som sedan försvann — dränkt i statens ekonomiska svårigheter. På motion av vår v. ordf. landshövding Nilsson, som tyvärr på grund av riksdagsarbete är förhindrad att i dag närvara, har riksdagen ånyo beviljat det lilla anslaget på 2,000 kronor.

Jag tillåter mig att vid detta tillfälle uttrycka den förhoppningen, att när nu detta anslag i år har beviljats på grund av enskild motion och när man dessutom erinrar sig, att det för några år sedan också beviljades, ehuru regeringens — tydligen av sparsamhetsskäl — icke heller då ansåg sig kunna framlägga proposition därom efter dessa upprepade bevis på att riksdagen uppskattar förbundets arbete Kungl. Maj:t skall fatta mod, och själv framlägga proposition till följande är.

För övrigt ha vi att notera från det gångna året en åtgärd för att

populärisera den propaganda, som vi i vårt vällovliga syfte givetvis måste bedriva: en brandkårsfilm, som förevisas här i morgon. Den har tillkommit med understöd av statsmedel, och den har mottagits, som vi tyckt oss finna, med stor tillfredsställelse. Den köres nu landet runt för att på de platser, där man icke fått tillfälle att se eller höra en sammanhängande framställning över vad modern brandkårsverksamhet är, i en för alla mycket tillgänglig, delvis verkligt roande form klargöra vad förbundet syftar till. Vi ha också kunnat publicera en årsbok över brandväsendet uti Sveriges olika kommuner, en årsbok som rönt stor uppskattning av alla dem som behöva upplysningar härom, närmast av brandstodsbolagen och även länsstyrelserna. Överhuvud taget har man tydligen i fråga om allt som rör den yttre framväxten av förbundets verksamhet rätt att säga, att vi kunna glädja oss över en alltjämt fortgående utveckling och förkovran.

Men som jag så många gånger haft tillfälle att framhålla: det avgörande i en verksamhet sådan som denna är dock icke bara att bilda brandkårer eller länsförbund, icke bara att få upp stora medlemssiffror och att hålla mer eller mindre lyckade möten. Vad allt hänger på det är dock till sist att inom de små enheterna, vilka bilda denna stora sammanslutning, hålla organisationen fullt *duglig*, brandmaterialet så modernt och väl vårdat, som varje kommun kan åstadkomma efter sina resurser, och på så sätt göra det vapen, som vi försöka att hålla berett till våldens bekämpande, ständigt färdigt och ständigt effektivt. Detta gäller det framför allt att verka för också vid Riksförbundets sammankomster, och det är ej minst ur den synpunkten jag gläder mig över

att se den stora anslutningen till dagens möte.

Här kommer nu i fortsättningen att hållas ett par föredrag, som var för sig griper in i ämnen, vilka äro ständigt aktuella i vilken brandkår som helst. Det kan icke begäras och det har aldrig varit någon tanke på att vårt Riksförbund skall uppställa krav på de små lokala brandkårerna, som skulle motsvara vad som är "sista skriket" i teknisk utrustning, ej heller att man skulle fordra av dem att organisera sig till likhet med sådana brandkårer, som få anses vara på höjden av modern utveckling. Vi ha den lyckan att ha med oss i förbundet även stora brandkårer, de förnämsta som finnas i Sverige. Vi ha här i Örebro län förmånen att räkna Örebro brandkår med — den står oss ju för övrigt till tjänst med förevisningar i fortsättningen här i afton. Dessa förevisningar av element, som komma till genom yrkesbrandkårerna, äro avsedda att visa *i vilken riktning* man skall försöka att sträva, lämna möjligheter att få en direkt bild av hur långt man har kommit och kan komma, men de äro *icke* avsedda att på något sätt göra de små samhällena med deras små resurser modfälda. Det finnes en mängd olika stadier för brandberedskap. Det gäller för var och en lokal enhet att i *sin* ställning göra sitt bästa. Sker det, få vi vara nöjda.

Jag uttrycker den livliga förhoppningen, att vad som nu kommer att bjudas i fortsättningen vid detta möte måtte bidraga framförallt till denna uppgift: att stimulera intresset ute i orterna, att skärpa eftertanken och uppmärksamheten för vad som kan vara möjligt att förbättra även med blygsamma resurser, att uppmuntra alla här samlade brandmän till att göra vad man kan var på sitt håll. Och jag vill också hoppas, att de föredrag, som komma att hållas,

skola giva åtminstone ett par exempel på vad som kan anses vara genomgående uppgifter för alla, vare sig en brandkår är stor eller liten. Om de närvarande möjligen komma att göra den reflexionen, att föredragen endast avse ett par detaljer och ingalunda gå in på hela det område, som även en liten brandkår behöver tänka på, så vill jag tillägga den förklaringen, att vi icke kunna vid varje möte upptaga alla saker, utan vi behandla en del frågor vid ett möte och andra vid ett annat och därav följer, att vad som här kommer att bjudas främst är avsett att giva prov på i vilken riktning arbetet bedrivs.

Jag upprepar min välkomsthälsning, uttrycker ännu en gång min tacksamhet över den stora anslutningen och förklarar detta offentliga möte öppnat.

§ 11.

Höll kapten Erik Gillner föredrag om "Vatten för eldsläckning" och civilingenjör U. Arild om "Hur skola brandkårerna tillgodogöra sig den moderna tekniken?"

§ 12.

Demonstrerades utställd brand-

materiel och företogs prov med skumsläckningsaggregat.

§ 13.

På kvällen samlades deltagarna till middag å Strömparterren, varvid tal höllos av landshövdingarna Edén, Hasselrot och Murray m. fl. Efter middagen följde ett animerat samkväm.

§ 14.

Den 10 juni kl. 10 fm. förevisades Riksförbundets propagandafilm.

§ 15.

Kl. 12 m. avreste mötesdeltagarna till Fjugesta, vars brandstation och brandmateriel besågs. Gropens brandkår hade även infunnit sig därstädes. Därefter fortsattes färden till Kumla, där brandstation och brandmateriel demonstrerades samt medaljutdelning ägde rum. Årsmötet avslutades därefter i

Kumla.

In fidem
Erik Gillner.

Justerat:

Nils Edén.

G. Bylund.

K. H. Modén.

Jönköpings läns brandkårsförbund.

Brandkonsulent: v. Brandchef H. Rosencrantz. Exp.: Brandstationen, Jönköping.

Jönköpings läns brandkårsförbunds årsmöte i Nässjö.

Under landshövding C. Malmroths ordförandeskap sammanträdde den 26 aug. i Nässjö ett hundratal ombud från länets samtliga brandkårer. Sedan mötet öppnats framträdde borgmästare A. Johnson och hälsade å stadens vägnar landshövding och deltagare. Han

uttalade glädjen över att mötet blivit förlagt till Nässjö, berörde betydelsen av ett ordnat brandskydd för samhällena samt uttryckte sin förhoppning om att mötet skulle medföra rika resultat. Landshövdingen tog därefter till orda, varvid han särskilt framförde mötets tack

för den uppmärksamhet staden visat. Till sekreteraren i Svenska Brandkårernas Riksförbund, kapten Erik Gillner, Stockholm, vilken var dagens föredragshållare, framfördes så en speciell välkomsthälsning och ett tack för att han genom personlig insats velat bidra till ett gott resultat av mötet. I fortsättningen anförde talaren att han kunde se tillbaka på den livliga utveckling, förbundets verksamhet tagit under året. Inledningsanförandet avslutades med en förhoppning om att förbundet genom sitt arbete skulle bereda ett gott brandskydd åt varje samhälle inom länet.

Styrelse- och revisionsberättelser utgjorde föredragningslistans första ärenden. Efter vederbörligt godkännande lades desamma till handlingarna och beviljades ansvarsfrihet. Inkomster och utgifter hade under året balanserat på 1,500 kr. Samtliga därefter företagna styrelseval skedde med acklamation. Till ordförande valdes sålunda landshövding C. Malmroth och till vice ordförande direktör W. Graneli, Jönköping. Av de i tur avgående styrelseledamöterna omvaldes för två år hrr B. Nilsson, Landeryd, O. Lundqvist, Jönköping, Einar Enander, Jönköping, N. Kjellbo, Huskvarna och E. Pettersson, Smålandsstenar. Suppleanter blevo hrr P. Wifors, Marianelund och Axel Sjöberg, Stockaryd, nyvald. Till revisorer valdes hrr E. Crona, Vrigstad och E. Lundqvist med hrr N. Johansson, Bankeryd och Hj. Strand, Gislaved, nyvald.

Medlemsavgiften bestämdes att förändrad utgå med 20 kr. per brandkår och 5 kr. per enskild medlem. Då några vidare ärenden ej förelågo, förklarade ordföranden årsmötet avslutat.

Styrelsen sammanträdde däreför för enskild överläggning. I arbetsutskottet invaldes brandchefen

N. Kjellbo, Huskvarna, ombudsmannen O. Lundqvist, Jönköping, samt förbundets konsulent löjtnant H. Rosencrantz.

Kapten E. Gillner framträdde därefter och höll ett intressant föredrag med skioptikbilder om "Vatten för eldsläckning". Efter föredraget visades en ur propagandasynpunkt alldeles briljant film. Filmen, som där den visats fått översvallande goda vitsord, rönste även här ett det bästa erkännande. Deltagarna förflyttade sig därefter till Nässjö brandstation, där orienterande föredrag om tillkomsten av Nässjö brandkår och dess organisation hölls av borgmästare Johnsson och brandchefen C. O. Cederholm. Den förstnämnde kan till stor del själv räkna äran av denna brandkårs tillkomst som till organisationen är lika originell som effektiv. Den är nämligen en s. k. borgarkår, där manskapet har sin bostad inom brandstationen, men sitt dagliga arbete vid ett par närliggande industriella anläggningar. Den följande exercismässiga uppvisningen, ledd av brandchefen, tilldrog sig allmänt erkännande från mötelsdeltagarna och övriga inbjudna, vilkas antal fyllde den stora brandgården. Vad som visades vittnar om Nässjö brandkårs höga ståndpunkt och effektivitet. Den material, som står till förfogande, och som vederbörligen avsynades, är också tip-top. Efter å stationen intagna försfriskningar, där Nässjö bryggeribolag stod som värd övergick man till demonstrationer av gas- och rökmasker under ledning av löjtnant H. Rosencrantz. Programmet avslutades med besök å ett par större industriella anläggningar, Nässjö stolfabrik och Nässjö lädfabrik, där anordningar för brandskydd gjordes till föremål för studium.

I samband med ovan nämnda föredrag, skioptikon- och filmföre-

visningar och praktiska övningar har även anordnats en intressant utställning av modern eldsläckningsmateriel. Svenska brandkårernas riksförbunds arbetskommission hade således en intressant monter över standardiserad brandmateriel. Kapten E. Gillner, som är själen i dessa standardiseringssträvanden, upplyste oss om att man härigenom söker få fram det bästa av varje slag. Prov på materielen verkställes i Stockholm och Göteborg. Bland materiel i övrigt märktes gasmasker och rökskyddsmedel från A.-B. Birger Carlson, Stockholm, brandredskap och modernaste brandskyddsmateriel från A.-B. Henrikssons brandredskap,

Stockholm, tryckslangar från Fredfors fabriksaktiebolag, Sundbyberg, samt motorspruta från L. A. Larssons mekaniska verkstad, Kristinehamn. Av samtliga i samband med årsmötet vidtagna anordningar fick man det intrycket att förbundsstyrelsen med allvar och stort intresse går in för att bland det stora antalet deltagare från landsbygden sprida kunskap och intresse för reellt brandskydd. Förbundets konsulent, löjtnant Rosenkrantz, torde väl få ta en stor del av äran för regien. Allmänna intrycket var från deltagarnas sida också att dagen varit mycket givande.

A—g.

Kronobergs läns brandkårsförbund.

Sekreterare: Överstelöjtnant H. Forssman. Exp. Brandstationen, Växjö.

Brandväsendet i Åseda.

Åseda municipalsamhälle — beläget i nordöstra delen av Kronobergs län — har, trots sin relativa storlek, sedan många år över tusentalet inneväsnare, tills helt nyligen saknat ett effektivt brandväsende. Samhället har gått lyckligen fritt från större eldsvådor och ingenting stimulerade därför intresset för anskaffandet av en bättre utrustning. Vad som i detta avseende fanns var synnerligen otillräckligt. En sex-mansspruta, ett tjugotal hinkar och ett par hundra meter tryckslang var allt som fanns att möta en brand med. Många av samhällets inneväsnare insågo otillräckligheten och ett försök gjordes år 1922 att omorganisera och anskaffa motorspruta, men planen strandade på stämans vägran att anslå medel.

Den nya Brandstadgan av år 1923 kom emellertid till och det vi-

sade sig omsider nödvändigt att vidtaga några åtgärder. En brandstyrelse tillsattes och började omedelbart sitt arbete. Resultaten visade sig dock ej omedelbart. Dels måste allting göras från början. Förutom brandordningen vars upprättande, antagande på stämma och fastställande av länsstyrelsen tog sin tid, måste en brandstation byggas samt nödig vattentillgång ombesörjas. Men först och främst måste ett allmänt intresse för saken vara för handen innan man kunde beräkna tillräcklig majoritet på stämman för medels erhållande. Frågan hade dock av olika orsaker kommit i ett gynnsammare läge. Dels hade samhället ytterligare utvecklats genom tillkomsten av ett stort antal fastigheter, varav en del trevåningshus, med en tilltagande tätbebyggelse som gjorde risken för en katastrof i-

Åseda brandstation.

ögonenfallande, dels påverkades opinionen förmånligt genom den nedsättning i brandförsäkringspremierna som försäkringsbolagen komme att medgiva i händelse brandväsendet ordnades i överensstämmelse med brandstyrelsens förslag. Stämman biföll — med knapp majoritet — förslaget och brandstationen byggdes sommaren 1929.

Stationen är uppförd i tegel med 9,8×8 meters yttre dimensioner. Utrymmet är indelat i tvenne lika stora rum, det ena för motorspruta och redskapsbil, är försett med elektrisk uppvärmning, det andra är avsett för slangkärror, slangförråd och övrig utrustning. Sammanbyggt med stationen uppfördes ett slangtorn av trä, 3×3×16 m. invändigt försett med en tät torkningstrumma för upphängning av slang. Vid slangtorkning vintertiden tillkopplas två elektriska radiatorer i tornets botten, varigenom snabb och effektiv torkning

uppnås. Stationen i sin helhet drog en kostnad av c:a 11,000 kr.

Så snart stationen var färdig inköptes en motorspruta, varvid valet föll på den bogserbara ALBIN 35, med en kapacitet av 1000 m/l vid 9 kg. tryck. Vidare inköptes tryckslang, grenrör, strålrör och brandsegel. För att säkra vattentillgången grävdes tre större brunar i olika delar av samhället samt anordnades vattentag i den genom samhället flytande Badebodaån.

Då nu det nödvändigaste i fråga om eldsläckningsmateriel var anskaffat organiserades en borgarbrandkår bestående av brandchef, vice brandchef, två brandförmän samt tio brandmän. Kåren utrustades med hjälmar, rockar, yxor, manskapslinor, rökmasker m. m.

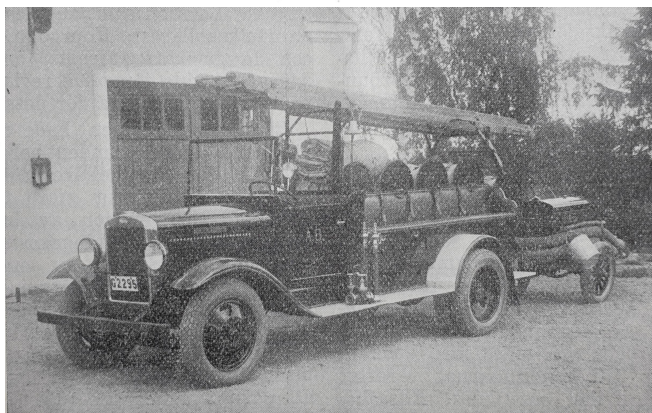
Det saknades emellertid ännu en viktig sak: en redskapsbil för bogsering av motorsprutan, transport av tryckslang, stegar m. m. samt för att möjliggöra en hastig och effektiv utryckning. Samhäl-

lets ekonomi var dock nu rätt hårt ansträngd och som en höjning av utdebiteringen icke kunde ifrågasättas, beslöt brandkåren och brandstyrelsen söka på annan väg erhålla medel till inköp av bil. Brandkårsfester anordnades och ett rätt omfattande och energiskt tiggeri igångsattes varigenom på tre år hopbragtes 6,000 kr. Bilen, en Volvo last, inköptes genom vice brandchefen i Kalmar, F. E. Johansson, vilken konstruerat den för ändamålet speciella karosseribyggnaden. Leveransen skedde i slutet av förra året och utföll till full belåtenhet.

Kåren är nu, i fråga om eldsläckningsmateriel, väl utrustad och som intresset för arbetet även är gott anser brandstyrelsen sig med lugn kunna se framtiden an.

Kåren har innevarande sommar haft två tillfällen att pröva sina krafter, båda med gott resultat. Det första var en brand, som den 3. maj vid 6-tiden på eftermiddagen utbröt i A/B C. J. Johanssons Stav- & lådfabrik. Elden, om vars uppkomst flera polisförhör hållits u-

tan att man vunnit någon klarhet, började på vindsidan i såghuset och spred sig med explosiv kraft till övriga med såghuset sammanbyggda utrymmen, magasins- och kontorslokaler. Alarm slogs av någon vägförande — anläggningen hade ej varit i arbete på c:a ett års tid — och brandkåren kunde tack vare sin nya bil, göra en synnerligen snabb utryckning. Elden hade emellertid gripit omkring sig i anhopningen av torra och brännbara ämnen och hela anläggningen var vid brandkårens ankomst övertänd. Man inriktade sig omedelbart på att skydda hotade byggnader, varav en fabriksbyggnad och ett större kolonialvarumagasin voro särskilt hotade. Då släckningsarbetet började hade elden redan fäste i den förstnämnda byggnaden, som låg i vindriktningen och endast 50 m. från eldhärden, varjämte flygeld antände taket på den ytterligare 50 m. längre bort belägna magasinsbyggnaden. Alldeles intill den senare ligger även en större bensinkällare. Genom den hastiga utryckningen,

Åseda brandbil.

god spruta och vattentillgång samt energiskt biträde av frivilliga lyckades kären snart släcka på dessa ställen och kunde gå eldården in på livet. Självla fabriksanläggningen, som endast bestod av brädväggar under papptak, var tillspillogiven, men ett större upplag av massaved, som helt fyllde området mellan de båda fabriksanläggningarna räddades genom riklig vattenbegjutning samt omlämpning varvid minst 300 man voro sysselsatta i 2 timmar. Värden för c:a 150,000 kr. räddades.

Tio dagar senare utbröt eld i övervåningen i ett bostadshus inom samhället. Ett bortglömt strykjärn torde ha varit orsaken. Kären anlände snabbt och lyckades på kort tid släcka elden, som redan då den upptäcktes hade fått stark spridning. Släckningen försvårades av en mycket kraftig rökutveckling i den igenstängda lägenhet, där elden börjat. Skadorna inskränkte sig till tre avbrända rum med inventarier samt en del vattenskador å undre våningen.

L. S—n.

Skånska brandkårsförbundet.

Brandkonsulent: f. v. Brandchefen N. Ohlsson. Exp.: Kungsg. 26, Malmö. Tel. 21665

Skånska brandkårsförbundets årsmöte i Sjöbo.

Skånska brandkårsförbundets årsmöte hölls den 30 juni i Sjöbo i närvaro av närmare trehundralet representanter från provinsens olika delar. Omedelbart efter hållet sammanträdde med förbundets styrelse samlades mötesdeltagarna i gymnastiksalen vid Sjöbo nya folkskola, där landshövding Johan Nilsson, Kristianstad, såsom förbundets ordförande hälsade brandmännen välkomna och utsågs att leda dagens förhandlingar.

I sitt hälsningsanförande belyste landshövding Nilsson de vunna arbetsresultaten och manade till fortsatt kamp mot elden som förhärjande element. Verksamhetsberättelsen och revisorernas utlåtande över av dem verkställd granskning av förbundets räkenskaper föredrogas och lades med godkännande till handlingarna, varefter ansvarsfrihet beviljades. Kassabehållningen uppgick till 3,656:09 kr.

Vid för dagen företagna val av

ledamöter i styrelsen återvaldes samtliga i tur avgående herrar rektor Gustav Eliasson, stationsinspektör C. J. Brandberg, förvaltare Alfred Sehlin, brandchef Aug. Andersson, godsförvaltare Fr. Larsson samt suppleanterna folkskollärare Konrad Olsson och lantbrukare Ernst Jönsson. Återval skedde jämväl å revisorer och suppleanterna för dessa.

Efter styrelsevalen hade mötet att bland andra ärenden behandla från Frivilliga brandkårerna i Villands m. fl. härader gjord framställning om revision av brandstodsbolagens släckningskostnadsersättningar och den av dem tillämpade manskapsbegränsningspolitiken. Ärendet gav upphov till en livlig diskussion, utan att något definitivt beslut därav framkom, men gavs åt styrelsens i uppdrag att söka åvägabringa rättelse och ändring i den mån, sådan kunde finnas möjlig.

Härefter ägde medaljutdelning rum, därvid förre chefen för Sjöbo frivilliga brandkår, trädgårdsmästare Gustav Gullberg och samhällets brandchef, stationsskrivare O. A. Nordström, tilldelades förbundets förtjänstmedalj i silver.

Sekreteraren i Svenska Brandskyddsföreningen, kapten R. Götenström, höll därefter ett med bilder beledsagat föredrag över "Brandskyddet på Skånes landsbygd", därvid belystes de risker och faromoment i brandhänseende, som funnits och ännu förekomma på den skånska landsbygden och gårdarna där. Sedan landshövding Nilsson med några ord uttalat sitt och mötesdeltagarnas tack för det givande föredraget vidtog demonstrationsprov med de för dagen utställda sprutorna och övrig materiel, därvid intresset särskilt knöt sig till skumsläckningsproven. Prov som för övrigt visa vilken oerhörd betydelse skummet har i eldsläckningshänseende.

Mötet avslutades med gemensam middag å Gästgivaregården på platsen, där landshövding Nilsson riktade ett tack till de församlade brandmännen för deras uppförande arbete och uttalade ett med hurrarop beledsagat leve för den skånska brandkårsrörelsen.

Kullens brandkårsrets

höll söndagen den 22 juli kl. 1 sitt 3:dje ordinarie årsmöte å Mjöhults hotell. Mötet var besökt av en talrik skara brandmän från de anslutna kårerna.

De närvarande hälsades välkomna av ordf. i Mjöhults frivilliga brandkår, folkskollärare Konrad Ohlsson, varvid han meddelade en ändring på dagens program därigenom att brandchef Ekelund, Örkellunga lovat inleda en diskus-

sion istället för hr Sandberg, Åstorp, som fått förhinder. Därefter överlämnades ordet åt kretsstyrelsens ordf., folkskollärare I. Wikstrand, Viken, som ledde dagens förhandlingar med hr Carl Magnusson vid protokollet och hr Gunnar Stensson som vice ordf. Kretsstyrelsen interPELLERADES av en närvarande representant från Väsby brandkår angående ett föregående mötes beslut om anordnande av en kurs i första hjälpen vid olycksfall, varvid ordf. upplyste om att en sådan kurs säkerligen komme att hållas inom den närmaste tiden.

Räkenskaperna som visade en behållning på kr. 96:90 godkändes och ansvarsfrihet beviljades. Väckt förslag om att årsavgiften i år ej skulle uttagas avsågs, och beslöts avgiften till 10 kr. pr ansluten kår som förut. Revisorerna jämte suppleanterna omvaldes.

Av årets verksamhetsberättelse framgick att kretsen, som förut bestått av sex kårer nämligen Viken, Väsby, Mölle, Jonstorp, Mjöhult och Kattarp, numera ökats med Lerbergets frivilliga brandkår, som under året nybildats.

Härefter övergick man till de på dagens program upptagna diskussionsfrågorna. Den första gällde kretsens verksamhet och arbete och inleddes av hr Konrad Ohlsson, som ansåg, att sedan kretsen nu fyllt sitt 3:dje år och lärt sig stå på egna ben, det också vore på tiden att de anslutna kårerna fingo se den praktiska nyttan av kretsammanslutningen. Hans anförande utmynnade i ett yrkande, att ge kretsstyrelsen befogenhet att anordna samövningar med olika kårer, för att skapa ett bättre samarbete och ett bättre kamratligt förhållande mellan brandmännen. Alla talare utom en voro av samma mening och diskussionen resulterade i att kretsstyrelsen fick i uppdrag att när som helst och utan

de respektive kårernas vetenskap, kalla till samövningar genom kårernas vanliga alarmeringssystem.

Nästa fråga om kollektivförsäkring av brandmän inleddes av ordf. i Åsbo-Bjäre kretsen hr A. Ekelund, som framhöll betydelsen av att försäkringen gjordes så betryggande som möjligt och upplyste om att Åsbokretsen för sin del överlämnat denna fråga till en kommitté för vidare utredning. Sedan flera talare haft ordet uppdrogs åt kretsstyrelsen att genom samarbete med Åsbokretsen praktiskt lösa frågan. Sedan de ordinarie ärendena nu voro genomgångna sammanträdde kretsstyrelsen, som består av brandchefen från varje avsluten kår, och konstituerade sig, varvid hr I. Wikstrand, Viken utsågs till ordf., hr Gunnar StenSSon, Kattarp, till vice ordf., hr Carl Magnusson, Jonstorp, sekr., herr Filip Carlsson, Wäsby, vice sekr., sam hr Oscar Andersson, Mjöhult, kassör.

Efteråt följde demonstration av utställd brandmateriel, som med intresse besågs varefter Mjöhults nybyggda brandstation togs i skärskådande. Sedan följde en samövning mellan Jonstorps, Kattarps och Mjöhults brandkårer, varvid särskilt visades lämpligheten av att den brandchef, inom vars område det brinner, har befälet över hela den samlade brandstyrkan. Övningen gick med fart och kläm och de deltagande brandmännen hade all heder av sina prestationer.

Senare serverades supé på hotellet varvid flera tal höllos och dagen avslöts under den mest angenäma och kamratliga stämning som kunde önskas.

O. A.

Bilaga.

Med detta nummer medföljer som bilaga ett prospekt från firman *Birger Carlson & Co, A.-B., Stockholm.*

Låt BRANDKÅRSTIDSKRIFT cirkulera bland brandkårens medlemmar!

Tidskriften utkommer med 9 nummer årligen.

Årsprenumerationspriset sker direkt hos Centralstyrelsens Expedition, Styrmansgatan 1, Stockholm. Prenumerationspriset är 4: — kr. för enskilda exemplar och 2: — kr. pr ex., då minst 5 ex. samtidigt rekvireras.

Annonspriserna pr gång äro:

Första eller sista annonssidorna — efter överenskommelse.

Helsida	60 kr.		Kvartsida	15 kr.
Halvsida	30 „		Åttondelssida	8 „

Vid annonsering minst 4 ggr lämnas 15 % rabatt.

Eftertryck ur tidskriften medgives endast om källan angives.